

Nyirkos István

A finn helynevek morfológiai jellegzetességeiről (magyar–finn egybevetésben)

1. Egy korábbi cikkemben utaltam már arra, hogy bizonyára nem lenne hiábavaló egy olyan névtani vizsgálat, amely a magyar grammatikai *s z ó a l k o t á s* és a névtudományi *n é v a l k o t á s* rendszerének következetes áttekintésére, hasonlóságainak és eltéréseinek egybevetésére vállalkozna (NYIRKOS 2008). Úgy tűnik ugyanis, hogy a szóalkotás módjai felől nézve a nevek létrehozásának, a névalkotásnak a morfológiai jellemzői nem teljesen egyeznek meg a szóalkotáséival, eltérésekkel kell számolnunk, de természetesen vannak hasonló vagy azonos sajátosságok is.

1.1. A *s z ó a l k o t á s b a n* számolnunk kell a szóképzéssel, a szóösszetétellel (ennek szerves és szervetlen változataival, alá- és mellérendeléssel) és a ritkább szóalkotási módokkal: ikerítés, szóhasadás, összerántás, szócsonkítás, szőrövidülés, betűszók, mozaikszók, szóelvonás, népetimológia, elemszilárdulás és kontamináció, azaz szóalak-keveredés.

1.2. Hasonló formai megoldások a *n é v a l k o t á s b a n* is jelentkeznek, de a két rendszer nem fedi le egymást tökéletesen. Például nem találunk olyan helyneveket, amelyeket az ikerítés körébe utalhatnánk, a képzés ugyan általános a névképzés területén, de például az igeképzőknek nyilvánvalóan egyáltalán nincs ilyen szerepük. A mai magyar nyelvben található mintegy 182 képző közül így eleve kiesik az a 86 képző, melyekkel igét képzünk. De a 96 névszóképző egyes típusainak megterheltsége is nagyon eltérő, másrészt igen csekély, mindössze húsz (20) azoknak a névszó- és igenévképzőknek a száma (pl. *-ka/-ke, -da/-de, -r, -l, -i, -s/-cs, -sd, -ás/-és, -d, -gy, -st(i), -di, -ság/-ség*, illetve *-vány/-vény, -vén, -ó/-ő, -andó/-endő*), amelyek helynevekben fordulnak elő. A névösszetételek között továbbá igen szűk a szervetlen összetételek köre, de a mellérendelés is szinte kivétel számba megy. Az alárendelők között is igen ritka az alanyos, a tárgyas és a határozós névösszetétel. A jelzős összetételek száma viszont már jóval gyakoribb. A szóhasadás (azaz helyesebben itt névhasadás), a névelvonás, a népetimológia, a névcsonkítás eléggé általánosak, viszont a betűnevek és a mozaiknevek a helynévalkotásban szinte elő sem fordulnak. De mindenképpen számolhatunk az ellipszissel, a kontaminációval és az epekszegézzel, azaz kiegészítéssel.

szüléssel. Ez utóbbinak — a szóalkotásban meglevő szerepénél — jóval nagyobb súlya van a névalkotásban, sőt itt jut igazán komoly lehetőséghez.

2. Ezek után bizonyára némi tanulsággal járhat, ha következetesen szembesítjük a névalkotás típusait egy hasonló szerkezetű nyelv, például a finn morfológiai rendszerével annak kiderítésére, általánosabb érvényűek-e a magyarban észlelhető névalkotási típusok.

2.1. A *n é v k é p z é s* terén nagyon hasonló helyzetet találunk a finnben, tudniillik az igeképzők — teljesen érthetően — itt sem vesznek részt a névalkotásban. A névszóképzők megterheltsége szintén hasonló a magyarhoz, mindössze néhány képző jut szerephez.

2.2. A leggyakoribb talán az egyetlen olyan képző, amely valódi helynévképzőnek tekinthető: a *-la/-lä*, például *Peltola, Ojala, Mäkelä, Rantala, Jokela, Ahola* stb. (KIVINIEMI 1990: 167, lásd még KIVINIEMI 1975: 54–5). Ilyen funkciójú képzőt a magyarban nem találunk.

2.3. A *-la/-lä* képzőn kívül előfordul persze néhány más képző is, amely már nem csupán nevekben fordul elő: *-kko/-kkö*: *Koivikko, Rapakko, Kannikko* (KIVINIEMI 1990: 94), *-sto/-stö*: *Koivisto, Akimisto, Hedotisto* (NISSILÄ 1962: 61), *Syrjistö* (rét, mező neveként); *Haavisto, Koivisto, Kivistö* (háznevek) (KIVINIEMI 1975: 42–3), *-i*: *Lehmikarja* (< *Lehmäkarja*), *Metsi-karja* (< *Metsäkarja*), *Lehemikivi* (< *Lehmäkivi*), *Leppioja* (< *Leppäoja*) (NISSILÄ 1962: 79), *-nen*: *Valkonen* (kis tó neveként), *Kivinen, Virkanen* (szigetnév), *Kotanen* (kis tó, tavacska megnevezése) (KIVINIEMI 1975: 33), *-n*: aligha tekinthető képzőnek, sokkal inkább genitivusragnak, de névalakító szerepénél fogva itt említjük meg a vele formált neveket: *Jyrkäranta* (< *Jyrkänranta*; itt a *-kk-* > *-k-* fokváltakozással létrejött rövid *-k-* bizonyítja a korábbi *Jyrkän-* genitivusi alak meglétét), hasonlóképpen: *Jaakosaar* (< *Jaakonsaari*), *Suveluoto* (< *Sudenluoto*), *Sieniiranta* (< *Sieninranta*) stb. (NISSILÄ 1962: 89), *-tsa/-tsu*: *Ahvenitsa-koski, Ahventsajärv* (NISSILÄ 1975: 63), *Riikatsukylä, Lammita* (i. m. 284), *-t*: *Säynetsalo, Orjattahti, Orjatsaari, Pellotsalo, Ahotaja* (NISSILÄ 1962: 79).

2.4. Hadd hívjuk fel a figyelmet arra, hogy egyes finn kutatók (pl. NISSILÄ 1962: 94–5) a fentiekén kívül olyan képzőfajtát is említenek, amely — tudomásom szerint — a magyar névtan területén ismeretlen. Ezek a következők: *-ma* (< *maa* 'föld, ország'): *Kopsama* (< *Kopsanmaa*) (KIVINIEMI 1975: 30), *Suorama* (< *Suoranmaa*) (NISSILÄ 1962: 93), *-rvi* (< *järvi* 'tó'): *Kalarvi* (< *Kalajärvi*), *Syvärvi* (< *Syväjärvi*), *Kyynärvi* (< *Kyynärjärvi*), *Särkärvi* (< *Särkijärvi*) (NISSILÄ 1962: 94), *-io/-iö* (< *joki* 'folyó'): *Kuusio* (< *Kuusjo* < *Kuusiojoe*), *Vuolio* (< *Vuolijoki*), *Mustio* (< *Mustajoki*), *Savio* (< *Savijoki*) (NISSILÄ 1962: 92–6). Az imént említett képzőket NISSILÄ „másodlagos képzőknek” nevezte. Természetesen szabálytalan hangfejlődésről van szó — írja KIVINIEMI (1975: 30, vö. még KIVINIEMI 1990: 88), de megjegyzi, hogy ezt a fejlődést a megfelelő

végződést tartalmazó névszói csoportok analógiája irányította. További hasonló képzők még: *-a ~ -aja*: (< *oja* 'árok'): *Jouhia* (< *Jouhioja*), *Savio* (< *Saviompelto*) (NISSILÄ 1962: 95), *-ää ~ -äjä/-aja*: *Hykää* (< *Hykäjä*), *Tyrvää* (< **Tyräjä*). Ezek a formák vagy analogikusan jöttek létre az *-aja/-äjä* végű formákból, vagy hangtani fejlődés útján. Bár itt a *-ja/-jä* elemet elavult képzőnek tartották. A *-tar/-tär* (< *tytär* 'valakinek a lánya'): *Häkitär* (legelő, mező neve), *Kärpättären/niemi*, *Viiattaren/kallio*, *Tuovittarel/lahti* stb. (NISSILÄ 1962: 95). A *-nki* (< *äng* 'rét, mező') önálló szóból keletkezett finnországi svéd területen: *Malminki* (*Malmäng* 'legelő, rét'), *Tuurenki* (< *Storang*), *Toppenki* (< *Stubbäng* 'legelő, rét') (NISSILÄ i. h.). Szintén önálló szóból keletkezett a *-sta/-stä* (< *setä* 'bácsi') képző, melyre főleg Inkeriben találunk bőven adatokat, s ezek háznévtípust jelölnek: *AnDustä* [a *D* zöngétlen mediát jelez] (< *Andrus-setä*), *Ju(h)ansta* (< *Juhani-setä*), *Simosia* (< *Simo-setä*) (NISSILÄ i. h.).

2.5. A *-(n)ne* típusú helynevekről bizonyára itt célszerű szólnunk, vö. *Pala-(n)ne*, *Hävinne*, *Halenne* (< *haljennut* 'hasadt'), *Juopune*, *Kadonne*, *Kohonne* (KIVINIEMI 1972). Megjegyzendő, hogy ez a névtípus nem valamiféle alapszóból képzett alak a *-nne* igenévképzővel, ez csak a látszat. Ezek a nevek igazában ellipszissel keletkeztek (vö. **Hävinnylampi* > analogikusan 1. genitivusban **Hävinneenlampi* > ellipszissel pedig *Hävinne*). A participiumi *-nyt/-nut*, *-neen* végződésű összetett helynevekben a *-nne* végűek mellett születtek *-ne* végűek is, pl. *Uupune*, s hasonló a *Palane* is (< *palane* < az aktívum 2. participiumi alakból: **palanut* (KIVINIEMI i. h.).

2.6. Az előbbi alpontokról (2.1.–2.5.) összefoglalóan tehát azt mondhatjuk, hogy vannak képzés útján létrejött nevek, a névalkotó képzőknek a száma a magyarban viszont igen csekély a szóképzők számához viszonyítva, még a húszat sem igen éri el. Ugyanez a helyzet a finnben is, vannak ugyan képzőkkel formált helynevek, de a képzők száma itt is csekély, ugyanúgy mint a magyarban (mintegy 20). Lényeges különbség viszont, hogy a magyarban nincs olyan képzőnk, mint a finn *-la/-lä*, amely kimondottan helynévképzőnek minősíthető. Érdekes még a helynevekben eléggé váratlanul feltűnő *-t* elem (lásd pl. *Säynetsalo*, *Orjatlahti*, *Pellot salo*), amelyet talán finn többesjelnek tekinthetnénk (vö. NISSILÄ 1962: 79), de a többesi funkciót — nézetem szerint — nehéz lenne megmagyarázni. NISSILÄ is (i. h.) lehetségesnek tartja az analógia útján (pl. *Säynetsalo*, *Oritsaar* stb.) való keletkezést. Azt gondolom — első látásra ugyan talán kissé merész feltételezésnek hat —, hogy a *-t* elem azonos lehet az uráli, finnugor **-tt* > *-t* határozóraggal, de a magyarban is találunk helyjelölői (ma inessivusi) *-tt/-t* ragot (*Pécsett*, *Kaposvárt*), másrészt hasonló alakú végződést — időhatározói funkcióban ugyan — találunk a finnben is: pl. a (*nyky* >) *nyt* 'most' jelentésű szóban. A *-t* eredetét bizonytalannak tartják a finn kutatók, de LIIMOLA (1963: 54–5) alapján, aki a *nyt*-ben szereplő *-t*-vel kapcsolatban elképzelhetőnek tartja

a régi *-*ttV* lokativusraggal való azonosságot (vö. még SSA.), ezt a nézetet mindenképpen támogathatjuk. KAISA HÄKKINEN is megemlítésre méltónak találja, hogy az ősi lokativus végződésével azonosították a *nyt*-ben szereplő -*t*-t, vagy pedig képzőelemnek tartották (2004). Úgy vélem, hogy a lokativusi eredet meglehetősen kézenfekvőnek látszik, tehát a helynevekben található -*t*-vel való azonosítás nem feltétlenül hátrítandó el, mint ahogy erre BERRÁR JOLÁN (1957: 28) is gondolt. A -*t*/*tt* időhatározói funkciója is igazolható a magyarból (*azidétt* 'abban az időben, akkor', *mihelyt*, esetleg *tüstént* stb.).

3. A névalkotásban igen jelentős szerepet játszik a névösszetétel. A finn kutatás igen nagy gondot fordít az összetett nevek (yhdysnimet) sajátosságainak feltárására. Ez nem is csoda, hiszen az összetett nevek jelentéstani szempontból nagyobb kifejezőerővel rendelkeznek (erre vö. KIVINIEMI 1990: 88), mivel ezek több speciális, sajátos identifikáló lehetőséget biztosítanak. De talán a gazdaságossági elv miatt is célszerű helyneveket létrehozni összetétel révén, másrészt a már meglévő, élő összetett nevek felhasználásával. A finn nevek jelentős, sőt igen jelentős része összetett név.

3.1. A finn összetett neveket a kutatás — tudomásom szerint — nem vizsgálta viszont abból a szempontból, hogy milyen szintaktikai viszony van a névösszetételt alkotó tagok között. Ha ilyen elemzést végeztek is, akkor tulajdonképpen csak a bővítmény szófaját vették vizsgálat alá. Így megkülönböztettek főnévi bővítményű neveket: *Haapaniemi* ('Nyárfa-félsziget'), *Särkipesä* ('Veresszárnyú koncér fészek/fenek'); melléknévi: *Jyrkkäsaari* ('Meredek-sziget'), *Suurluoto* ('Nagy-szikla', 'Nagy-zátony'), *Sorjasaar* ('Ékes-sziget'); névmásiakat: *Meijjäpelto* (< *Meidänpelto*, 'Mi mezőnk'), *Meiränsilta* (< *Meidänsilta*, 'Mi hídunk'); számnévi: *Ykspensas* ('Egy bokor'), *Yhäksipuinen* ('Kilencfás-[sziget]'); igenévi: *Haisevalahti* ('Büdös-öböl'), *Palantsuo* ('Égett-mocsár'); prepozíciós formákat: *Alletie* ('Alsó út', ma mező), *Päälletie* ('Felső út', ma mező) (a fentiekre lásd NISSILÄ 1962: 76).

Természetesen egyéb szerkezeti sajátóságot is elemeznek a kutatók. Többek között azt, hogy a bővítmények általában egyes nominativusban vagy egyes, olykor többes genitivusban állnak. Arról is említést tesznek, hogy a nominativusi személynév-bővítménnyel szerkesztett finn helynevek — meglepő módon — nem fejeznek ki birtokviszonyt (pl. *Hirvi* személynévből *Hirvi-saari* 'Hirvi-sziget', *Leppä* személynévből *Leppäluoto* 'Leppä-szikla/zátony'), hanem valami mást (pl. valahol lakást, a hely gazdasági hasznosítását, az ugar feltörési helyét stb.), s arra is kitérnek, hogy néha csak látszólagos a nominativusi bővítmény (NISSILÄ 1962: 76–7).

3.2. A fentiekén túl azonban érdemes lenne megvizsgálni, hogy milyen jellegű szintaktikai összetételek közé sorolhatók a finn helynevek, mivel ilyen kuta-

tások még nem folytak. Az egyes vagy többes nominativusban álló előtagok általában a j e l z ő s n é v ö s s z e t é t e l e k közé sorolhatók.

Minőség- (minősítő-) jelzősek főnévi előtaggal: *Hirvisaari, Kesälahti, Koi-vujärvi, Lehmilampi, Riihimäki, Rantapelto*, melléknévi előtaggal: *Isotalo, Uusitupa, Suurluoto, Korkeasaari*, igenévi előtaggal: *Haiseva-saari, Palantsuo* (< *Palanut suo* 'Égett-mocsár').

Mennyiségjelzősek: *Kolmikutta* ('Háromközség, Háromság'), *Kolmikulma* ('Három-sarok'), *Kolmisoppi* ('Három-zug'), *Yheksipuinen* ('Kilencfás', sziget neveként) (KIVINIEMI 1990: 75–6).

Birtokos jelzős összetételek főnévi előtaggal: *Joenpolvi, Koskenniska, Niemenlahti, Ojansuu, Saarenpää, Salmensuvanto*, melléknévi előtaggal: *Jyrkäranta, Nimettömänkoski, Syvänoja*.

Egy másik csoportja ezeknek, ahol a birtokos névmás a bővítmény, s realizálja a mondatbeli viszonyt: *Meijjänpelto* ('Mi mezünk', 'Mi rétünk'), *Meiränsilta* ('Mi hídunk'). Ezek tehát egyszerű birtokviszonyt kifejező birtokos jelzős névösszetételek.

3.3. A h a t á r o z ó s n é v ö s s z e t é t e l e k közé sorolandók egyrészt a prepozícióval kifejezett, szerkesztett helynevek: *Alletie* ('Alsó út'), *Päälletie* ('Felső út'), *Yl'puoleranta* ('Felső-part'), *Ylössuo* ('Felső-mocsár') (vö. NISSILÄ 1962: 81–2). Mellettük a névutós helynevek igen ritkák a finnben: *Pihilänal* (< *Pihilän alla* 'Pihilä alatt'), *Virtasenalla* (< *Virtasen alla* 'Virtanen alatt') (i. h.), *Järventaus* ('Tó mögötti rész, terület').

4. Az egyéb, úgynevezett r i t k á b b n é v a l k o t á s i m ó d o k között kell tárgyalnunk

4.1. a n é p e t i m o l ó g i á t vagy ímnetimológiát. Ilyen nevek tartoznak ide, mint *Ruovesi* (< *Ruokovesi* 'Nádas-víz'), nyelvjárási *Ruatovesi*, ahol a *ruoto* '(hal)szálka' szó hatása érvényesült tévesen, népetimológiásan, *Savulähti* (< *Savolehti*), ahol a *Savo* névelemet, az egykori törzsnevet a *savu* 'füst' szóval „értelmesítették”, a *Verkkosalmi* a *Varkasalmi*-ből alakult át a *verkko* 'háló' szó asszociatív hatására (vö. NISSILÄ 1962: 99–105).

4.2. A n é v h a s a d á s nyilván előfordul a finn helynevekben is. Ilyen lehet többek között a *Paakkola* ~ *Pakola* helynév (vö. NISSILÄ 1962: 101), az elkülönülését, hasadását — nézetem szerint — valószínűleg a népetimológia támogatta. A *Paakkola* családnévből jöhetett létre a *Pakola* alak a *pakolainen* 'menekült' szó analógiás hatása alatt. A *Savulehti* ~ *Savolehti* egyben párhuzamos alak is lehetett, tehát bizonyos értelemben hasadás következett be a két helynévben. Talán ide sorolhatók még az alábbi nevek is: *Puulavesi* ~ *Puolavesi* (ez utóbbi lehetett az eredeti alak); *?Lempäälä* ~ *Lempoisten kylä* (NISSILÄ 1962: 101).

4.3. Az ikerítésessel — úgy tűnik — a finnben sem számolhatunk.

4.4. A névcsonkítás (névrövidülés) a finn névadásban is szerephez jut, de nem nagy számú alakot „termel”, lásd mégis *Torppa* (< *Kalastajatorppa*, étterem neve Helsinkiben).

4.5. Az ellipszis mind a finnben, mind a magyarban gyakori névalkotási mód, amely csak összetett nevekben lép fel, s az egyik névelem (névrész) elhagyását jelenti. Ilyen alakokat idézhetünk: *Kose* (< *Kosemäk* < *Koskenmäki*), *Mietsemäk* (< *Miettisenmäki*), *Kalettoma* (< *Kalattoma* < *Kalattomanlampi*), *Nimettömä* (< *Nimettömänlampi*), *Muhos* (< *Muhos-joki*), *Koisala* (< *Koisela* < *Koiselkä* < *Koivuselkä*) (a példákat lásd NISSILÄ 1962: 62–70, KIVINIEMI 1975: 69, 1990: 104–5).

4.6. A kontamináció (névalak-keveredés) nem gyakori névalkotási mód, de mégis említést érdemel. Ide sorolhatók a következő nevek: *Elimäk* (< *Elimä* × *mäki*), *Kiehimäk* (< *Kiehimä* × *mäki*), *Pieksämäk* (< *Pieksämä* × *mäki*), *Langelmäk* (< *Langelmä* × *mäki*) (NISSILÄ 1962: 90), *Kaunussaar* (< *Kaunissar* × *Kannussaar*) (NISSILÄ 1975: 283). Talán a kontamináció körébe vonhatók az olyan finn helynevek is, amelyek eredeti *-la* végződésüket cserélték önálló szóra, bizonyára más helynevekben szereplő *-lahti/-laksi* utótag analógiájára, vagy valamiféle *-la* × *lahti* keveredés eredményeként. Itt ugyanis az történt, hogy a régi *läksi-*, *haaksi-* és *vaaksi-*féle alakok hasonultak a *lahti*, *hahti* és *vahti* alakokhoz (*lahti* × *la* > *läksi*, ahol a *lahti* ’öböl’; *Hermula* × *Hermu-lahti* > *Hermu-laksi*).

4.7. A névelvonás körébe sorolhatók az absztrakcióval keletkezett nevek, amelyek új alapalakja (nominativusa) valamelyik szó ragos, toldalékos alakjából vált általános használatú névvé. Sokszor valamilyen (hely)határozórag marad el, s keletkezik egy addig nem használatos új helynévalak. Az ilyen nevek talán Inkeriben a legáltalánosabbak.

Az Inkeriben meglevő *-si* végű szavak ilyen alakulatok: *Haloši*, *Hyväši*, *Räyhäši*, *Kapaši*, *Korhoši*, *Kuivaši*, amelyek a *Halonen*, *Hyvönen*, *Häyhänen*, *Kapanen*, *Korhonen*, *Kuivanen* szavak többes partitívusi alakjaiból jöttek létre (pl. *Halosia*, *Hyvösiä* stb.) úgy, hogy a *-ia*, a többes szám jele elmaradt.

Egészen más típusú elvonásnak számít az az eset, amikor valóban egy-egy szóelem, képző, toldalék marad el a szó végéről: *Huuha* (< *Huuhas* inessívusi formából), *Kose* (< *Koski*), Inkeriből idézhető: *Pohi* (< *Pohissa* inessívusi ragos alakból), *Koisala* (< *Koisela* < *Koiselkä*), *Niiselkä* (< *Niiniselkä*), *Palanne* (< *Palannel*), *Syris* (< *Syrjissä* inessívusból) (NISSILÄ 1975: 268).

4.8. A finn névtani szakirodalom *epeksegezisnek* nevezi azt a névkeletkezési módot, amikor a meglevő helynevet földrajzi köznévvvel toldják meg, s ilyenkor mindig kétrészes név keletkezik, amelyben a névrészek funkciója a megnevezés és a hely fajtájának a megjelölése. A magyarban — amint HOFFMANN ISTVÁN írja — ezt a jelenséget inkább *kiegészülés*-nek célszerű ne-

vezni (vö. 1993/2007: 149–50). A finnől ilyen névalakokat idézhetünk, mint *Veretit*-ből *Veretino*kat, ahol a *veretti* ’vizes, hosszú mélyedés, hajlat’, *Hakora-ranta* a *Hakora* névből (*ranta* ’part’), *Niiselänniitty* (< *Niiselä* < *Niisiselkä*), *Ruokitokseniitty* (*niitty* ’rét’), *Tomajanoja* (< *Tomaja*), *Pahlajanoja* (< *Pahlaja-Pahloja*, vö. *oja* ’árok’) stb. (NISSILÄ 1962: 73–4).

5. Úgy gondolom, hogy a magyar névalkotási formák háttérként szerepeltetése, a finn helynevekkel való egybevetés révén talán sikerült valamit hozzátennem az eddigi finn vizsgálatokhoz is, például a nevek szintaktikai viszonyainak tárgyalásával, illetve rámutatni — a magyar kutatókat is szem előtt tartva —, hogy a finnben például a magyarral szemben van olyan képző, mely kizárólag helyneveket képez (*-la/-lä*). Másrészt a sok hasonlóság mellett érdekes, hogy a magyarban ismeretlen a finnhez hasonló módon, önálló szóból (*joki* > *-io*, *setä* > *-stä*, *maa* > *-ma*, *järvi* > *-rvi* stb.) történő névképző-keletkezés. Ez természetesen akkor állítható teljes bizonyossággal, ha az imént vázolt fejlődést kétséget kizáróan lehetne bizonyítani. Én mégis úgy látom, hogy ennek aligha van komoly akadály.

A magyar és a finn névalkotásban vannak közös sajátságok (névképzés, névösszetétel, névhasadás, népetimológia, névrövidítés, névcsonkítás, ellipszis, konamináció, elvonás és epekszegézis). Az is hasonlóságnak minősíthető, hogy egyik névalkotási rendszerben sincs meg az ikerítés, másrészt a képzőhasználat is mutat hasonlóságot, éppen az igen csekély számú képzőfelhasználás tekintetében.

Irodalom

- BERRÁR JOLÁN (1957), *Magyar történeti mondattan*. Bp.
- HOFFMANN ISTVÁN (1993/2007), *Helynevek nyelvi elemzése*. Debrecen, 1993. 2. kiadás. Bp., 2007.
- HÄKKINEN, KAISA (2004), *Nykysuomen etymologinen sanakirja*. Juva.
- KIVINIEMI, EERO (1972), *Pala(n)ne*-tyyppiset paikannimet. *KSVk*. 52: 256–9.
- KIVINIEMI, EERO (1975), Paikannimien rakennetyypeistä. Helsinki. *Suomi* 118: 2.
- KIVINIEMI, EERO (1977), *Väärät vedet*. Helsinki.
- KIVINIEMI, EERO (1990), *Perustieto paikannimistä*. Helsinki.
- LIIMOLA (1963), *Zur Historischen Formenlehre des Wogulischen*. Suomalais-ugrilaisen Seuran Toimituksia 127. sz. Helsinki.
- NISSILÄ, VILJO (1962), *Suomalaista nimistöntutkimusta*. SKST. 272. sz. Helsinki.
- NISSILÄ, VILJO (1975), *Suomen Karjalan nimistö*. Joensuu.
- NYIRKOS ISTVÁN (2008), A földrajzi nevek névalkotásának morfológiai jellemzői. In: *Helynévtörténeti tanulmányok* 3. Szerk. HOFFMANN ISTVÁN–TÓTH VALÉRIA. Debrecen. 153–63.
- SSA. = *Suomen Sanojen Alkuperä. Etymologinen sanakirja*. Főszerk. ULLA-MAIJA KULONEN. Jyväskylä, 1995.

